

Afgørelse under et andet Ministerium. Der efter følge 3 Vædringsforslag under Nr. 172, 173 og 174, der angaa Udgiften til den Frilagerbygning, som den højtærede Finansminister har begyndt at opføre uden Bevilling fra Rigsdagens Side. Det er altsaa en Selvfølge, at Udvalgets Flertal modfætter sig denne Bevilling, men jeg finder paa den anden Side heller ingen Anledning til at komme nærmere ind derpaa, da jeg har haft Lejlighed til at udtale mig saa udførlig om de provisoriske Bevillinger.

Paa § 27 findes der et Forslag, som ligeledes angaar Frilagerbygningen, og hvorom jeg i Henhold til det, jeg nu sagde, ikke antager, at jeg behøver at udtale mig.

Derimod ønsker jeg at sige et Par Ord om et Spørgsmaal, hvorom der gives nogle Oplysninger i Bilagene, og hvorom der i Udvalget har været Konference med den højtærede Minister, nemlig angaaende den saakaldte Marmorkirke eller Frederikskirke. Ærede Medlemmer ville se af Bilagene, at Udvalget fra Finansministeriet har modtaget en Svarskrivelse, som gaar ud paa, at der til Dato er anvendt noget over en Mill. Kr. paa denne Kirke, og at det efter Ministeriets Mening er en Selvfølge, at det ikke har været muligt ved Kontraktens Afslutning bestemt at forudsætte, hvor mange Aar det vilde medtage at udføre et saa overordentlig stort Byggeforetagende som Marmorkirken. Da ærede Medlemmer mulig ikke ere ganske nøje bekendte med det finansielle Forhold med Hensyn til Marmorkirken, da denne Sag, om den end i sin Tid gjorde meget betydelig Opsigt og var Anledning til Rigsretsanklage mod det Ministerium, der gennemførte den, dog ligger 15 Aar tilbage i Tiden, skal jeg tillade mig ganske kort at meddele ærede Medlemmer, hvorledes denne Sag egentlig hænger sammen. Forholdet er, at ved Skøde af 1875 solgtes til en Privatmand her i Byen den saakaldte Marmorkirke, det vil sige den Ruin, der den Gang stod tilligemed nogle tarvelige Bygninger, der fandtes paa Pladsen, og selve Pladsen paa følgende Billaar: Køberen udstedte en Obligation til Statskassen paa 200,000 Rigsdaler, og saa havde han endvidere Ret til at bebygge et Areal af omtrent 16—17,000 Alen af den Grund, der overdroges ham efter en nærmere aftalt Plan og disponere over disse Grunde. Statskassens Prioritet skulde ikke hvile paa selve Kirken, men paa de Bygninger, som der opførtes, og saaledes at Statens Prioritet skulde træde tilbage paa anden Prioritet, idet Køberen skulde være berettiget til at optage en første Prioritet i

disse Ejendomme til Halvdelen af deres Værdi, men derefter skulde saa Købesummen ikke alene forrentes med 4 pCt., men afdrages, idet der aarlig skulde erlægges 6 pCt. af Beløbet, indtil Gælden var indfriet. Derimod paatog Køberen sig at opføre Kirken, uden at det ses, at der egentlig har været nogen bestemt Plan om, hvorledes den skulde opføres og at udføre det i 10 Aar. Dette er ganske vist ikke sket, og Staten vilde efter den strenge Ret være berettiget til at overtage Kirken nu som sin Ejendom, men jeg vil for det første forklare ærede Medlemmer, at dette rimeligvis vilde være en overordentlig daarlig Forretning for Statskassen, idet den saa ganske vist vilde blive Ejer af Kirken, som den nu staar, men ifølge Kontrakten og Skødet ikke have noget som helst Krav paa den private Mand, med hvem der er kontraheret ud over det at tage Kirken. Statskassen har intet Erstatningskrav mod Køberen, fordi Kirken ikke er fuldført. Den vil altsaa komme til at fuldføre Kirken, for saa vidt man ikke foretrak atter at lade en Ruin ligge der paa Pladsen, som alle vi ældre kunne huske har ligget der i mange Aar. Det vil man selvfølgelig ikke, men saa blive vi nødt til at fuldføre Kirken. Nu er der ikke nogen som helst Tvivl om, at den paagældende Mand, der har købt Grunden og paataget sig Kirkens Opførelse, baade er i Stand til og villig til at udføre dette Arbejde. At det har taget saa mange Aar, er formodentlig begrundet i den Omhu, hvormed Arbejdet er udført, og den smukke Maade, hvorpaa Kirken er udført. De Arbejder kunne naturligvis ikke udføres hurtigt, men ærede Medlemmer ville have set, at Stilladserne omkring Kirken forsvinde, og at Arbejderne skride frem, saa der er ikke nogen som helst Tvivl om, hvis ellers ikke aldeles uventede Hindringer indtræffe, at der om nogle Aar vil komme til at staa en Bygning der, som vil være en overordentlig Pryd for Hovedstaden og et smukt Mindesmærke om en dansk Borgers Foretagelse-aand og hans Kærlighed til sit Fædreland og dets Folkkirke. Dertil skal jeg foreløbig indskrænke mig.

Rettelser.

Sp. 4239 L. 12 f. n.: „aantøllige Stæde“, læs: „aantøllige Stæde“.

— 4243 L. 26. f. n.: „libende“, læs: „ludende“.